

РЕШЕНИЕ

№ 22924

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1742** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по касационна жалба на заместник кмет на Столична община (СО) направление „Транспорт и градска мобилност“, чрез процесуален представител юрк. М. К., срещу Решение № 102 от 12.01.2026г., постановено по НАХД № 8307/2025 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 130-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № СОА25-РД11-358 от 09.04.2025 година на заместник кмет на Столична община, с което на Д. С. Ц. е наложено административно наказание „глоба“ в размер 100 лева, на осн. чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА, във вр. чл. 178е от Закона за движение по пътищата за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение. Твърди се, че е необосновано, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие със събраните по делото доказателства. От събраните доказателства се установявало, че ответникът в касационното производство на 08.12.2024г. в 16:48 часа е паркирал неправомерно автомобил „Б. Х1“ с рег. [рег.номер на МПС] на [улица]срещу № 5, тъй като от снимковият материал се констатира, че мястото е „очертана“ надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци. На следващо място е изложено, че в отговор на писмо на кмета на район „С.“ и представена схема на действащия план за регулация се установява, че мястото на паркиране е тротоар. В обобщение се твърди, че вината на нарушителя

е доказана и всички признаци на нарушението са били описани ясно и разбираемо, като е спазена процедурата при издаване на АУАН и НП. Моли съда да отмени въззивното решение и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди НП. Претендират се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят - зам. кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ редовно призван, представлява се от юрк. К. с приложено по делото пълномощно. Поддържа касационната жалба по съображения изложени в нея. Моли съда да отмени процесното решение.

Ответникът по касация Д. С. Ц. редовно призована, не се явява, не се представлява. Депозирано е становище, в което е изложено, че оспорва жалбата като неоснователна. Изложени са аргументи, че постановеното решение е правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, тъй като е недоказана, а решението на въззивния съд намира за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XXVI касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна от въззивния съд е установено, че на 08.12.2024 г. в 16:48 часа, Н. Ц. М. – инспектор при „ЦГМ“ ЕАД, при изпълнение на служебните си задължения, е установила неправилно паркиран върху тротоар в [населено място], на [улица]срещу № 5, лек автомобил „Б. Х 1“ с рег. [рег.номер на МПС]. За така направената констатация, инспектор М. съставила фиш в отсъствие на нарушител, Серия СО № 9428922 от 08.12.2024 г. срещу Д. С. Ц., в качеството ѝ на водач на процесното МПС, с който на основание чл. 186, във вр. с чл.178е от ЗДвП ѝ е наложила глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП. Срещу така съставения фиш в законоустановения срок постъпило писмено възражение от Ц., в което се твърдяло, че мястото, на което е бил паркиран автомобилът, не представлява „тротоар“, както и че на снимки от “Google maps” е видно, че върху същото все още има следи от маркировка с бяла боя, с каквато обикновено се отбелязват паркоместата в населено място.

На 26.02.2025 г. Н. М. съставила АУАН, Серия А, с бл. № 004066, против жалбоподателя Д. С. Ц., в качеството ѝ на собственик на процесното МПС, в присъствието на санкционираната и на един свидетел при съставяне на акта – Ф. Б. М.. В АУАН е описана следната фактическа обстановка: на 08.12.2024 г., в 16:48 часа, е установено паркиране на лек автомобил „Б. Х 1“, с рег. [рег.номер на МПС], върху тротоар на място, неопределено за паркиране на [улица]срещу № 5. Актосъставителят е отразил, че Ц. оспорва нарушението, което е констатирано от М. – контролор-инспектор, и за което ѝ е съставен фиш сериен № 9428922, посочено е също, че АУАН е съставен при условията на чл. 40, ал. 2, във вр. с чл. 39, ал. 3 от ЗАНН, в присъствието на санкционираното лице. За виновно нарушена от жалбоподателя, актосъставителят е приел разпоредбата на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП. АУАН е надлежно предявен и връчен на 26.02.2025 г. срещу подпис и вписано саморъчно обяснение против направените в акта констатации. Жалбоподателят се е възползвал от правото си по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и представил пред АНО писмени възражения против съставения акт в законоустановения 7-дневен срок.

Въз основа на направените констатации в АУАН, отхвърлените възражения като неоснователни,

зам. кмета на Столична община издал на 09.04.2025 г. процесното НП против Д. С. Ц., в качеството на водач на собствения си лек автомобил автомобил „Б. Х 1“, с рег. [рег.номер на МПС] на 08.12.2024 г., в 16:48 часа, в [населено място], [улица]срещу № 5 е паркирала върху тротоара на място, неопределено от собственика на пътя за паркиране на ППС поради което и на основание чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА, чл. 53 от ЗАНН и чл.178е от ЗДвП, ѝ е наложил административно наказание глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП. Въззивния съд установил фактическа обстановка по делото въз основа на събраните гласни доказателства: показанията на свидетелите М. и М., както и от приобщените по делото писмени доказателства.

За да постанови съдебния акт – предмет на касационна проверка, СРС приема, че в наказателно постановление липсва номер и дата на издаването му, като е нарушена нормата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗАНН. Приема, че изходящият номер и датата на регистриране показват кога наказателното постановление е било деловодно изведено от деловодството на общината, но не и кога е бил съставен обжалваният акт като е възможно наказателното постановление да е било съставено доста преди деловодното му извеждане. По отношение на материалната законосъобразност въззивния съд приема, че по делото не се доказва по несъмнен начин, че мястото, находящо се на [улица]срещу № 5“ на което е бил паркиран автомобилът на жалбоподателя представлява „тротоар“ по смисъла на ЗДвП – макар и от представени по делото План за регулация и застрояване, на който жалбоподателя е паркирала да е бил обозначен като тротоар, съдът приел, че от приложения снимков материал се установявало, че на мястото, където е бил паркиран процесният лек автомобил няма изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, нито такава, която ограничава платното за движение, така че очертаната част да се счита предназначена само за движение на пешеходци.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно, но и по различни съображения: Софийски районен съд в мотивите си посочва нарушена нормата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗАНН. Настоящата касационна инстанция приема, че макар и в наказателно постановление да не е посочен изричен номер и дата на издаването му, същата се извежда от изходящият номер на Столична община, а именно № СОА25-РД11-358 от 09.04.2025 г., като това не представлява процесуално нарушение - номерата на актовете, издадени от органите в Столична община се оформят по този начин - чрез съответния изходящ номер, генериран от деловодната система на общината. Същите са посочени ясно в заглавната част на НП и са възприети от въззивния жалбоподател, предвид посочването им в подадената въззивна жалба.

Независимо от горното обаче, съдът приема, че е налице сериозен пропуск при описването на релевантни и съставомерни обстоятелства, както в текста на АУАН, така и в текста на издаденото НП, което представлява процесуално нарушение по смисъла на чл. 42, т. 2 и чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗАНН, и което възпрепятства възможността на нарушителя да разбере въз основа на какви точно факти се приема, че е осъществил състава на вмененото му във вина нарушение, за да реализира адекватно защитата си.

В разпоредбата на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП е предвидена възможност за паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2. 5 тона върху тротоарите, но при определени условия. Първото условие е паркирането да става само на определените от

собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, а второто откъм страната на сградите да остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. Съгласно § 6, т. 6 от ДР на ЗДвП, „тротоар“ е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци. Следователно тротоарът е и част от самите улици. От приложения към материалите на делото снимков материал категорично се установява, че в конкретния случай се касае за паркиране на лек автомобил на място където няма изградена, оградена или очертана пътна маркировка, предназначена само за движение на пешеходци, като има и достатъчно свободно място за преминаване на пешеходци. Следва да се отбележи, че законодателят не е забранил изрично паркирането върху тротоар, а го е допуснал в зависимост от спазването на определени условия и то за да бъде възможно преминаването по тротоарите на другите участници в движението – пешеходците. От изложеното става ясно, че когато автомобилът се намира на достатъчно отстояние и не пречатства свободното движение на пешеходците, не може да се говори за осъществен състав на нарушение по чл. 94, ал. 3 от ЗДвП. Макар и по делото да е приложена извадка от План за регулация и застрояване, одобрен със Заповед № РД-50-09-252а от 18.09.1989 г. на главния архитект на С. и теренът, на който Д. Ц. е била паркирала да е обозначен като тротоар, описанието на нарушението в акта за установяване на административно нарушение не удовлетворява и минималните законови изисквания за описание на съставомерните от гледна точка на нарушената разпоредба елементи, най-малкото защото не става ясно, в какво точно се изразява неправомерното поведение на водача. В оспореното НП липсва информация за това, каква е масата на управлявания лек автомобил, дали същият е бил паркирал успоредно на оста на пътя, върху тротоара и откъм страната на сградата какво разстояние остава и дали то е съобразено с необходимото такова от два метра за преминаване на пешеходци, както и има ли поставен обозначителен знак, а в допълнение и правилно въззивния съд е констатирал от снимките приложените при съставянето на фиша се наблюдават следи от бяла маркировка, с която обикновено се обозначават местата за паркиране.

По гореизложените аргументи настоящата съдебна инстанция намира, че решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно като краен резултат, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XXVI касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 102 от 12.01.2026 г., постановено по НАХД № 8307/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

.

